

РЕШЕНИЕ

№ 217

гр. М., 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елизабета Кралева

при участието на секретаря Даниела Мл. Макавеева
като разгледа докладваното от Елизабета Кралева Гражданско дело №
20221600100034 по описа за 2022 година

Предявени са искове от А. Д. А. с ЕГН ***** против „Д.” ЕАД с ЕИК ***, с правно основание чл.432 КЗ във вр. чл.86 от ЗЗД за сумата от 200 000,00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие смъртта на сина му Р. А. А., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.10.2021 г. до окончателното й изплащане.

Поради смъртта на първоначалния ищец на 25.06.2022 г., на основание чл.227 ГПК с определение № 252/23.05.2023 г. като ищци са конституирани наследниците на А. А., а именно: Д. А. Д., ЕГН ***** – син, А. Р. А., ЕГН ***** - внук и И. Р. А., ЕГН ***** – внук.

В исковата молба се твърди, че на 03.08.2021 г. в гр. М., около 10.35 часа, на ул. „И.“ № **, настъпило ПТП при следните обстоятелства: л.а. марка „XXX“, ДК № ***, собственост и управляван от Г. И. Г. с ЕГН *****, не осигурява достатъчно странично разстояние при заобикаляне, като удря паркирано МПС марка „XXX“, с ДК № ***, собственост на Р. А. А.. От удара л.а. XXX се премества напред и с дясната си странична част странично удря (зажулва) лява страна на паркиран на тротоара л.а. „XXX“, с ДК № **. Твърди се, че след този удар л.а. XXX продължил своя ход напред и ударил

стоящия извън пътното платно негов собственик, а именно - Р. А. А. с ЕГН *****, който вследствие на получените от ПТП травми в 19.30 часа умира в МБАЛ „Д-р Стамен Илиев“, гр. М..

Сочи се, че за ПТП е съставен Констативен Протокол за ПТП № 1023-402 от 03.08.2021 г., издаден от ОД на МВР М., като освен това е образувано ДП № 874/2021 г, пр.пр. № 1192/2021 г. по описа на Окръжна поркуратура М..

Твърди се, че ищецът е баща на починалия вследствие на ПТП Р. А. А.. Същият, поради напредналата си възраст, получавал ежедневна грижа и внимание от починалия си първороден син. Поддържа, че синът всеки ден посещавал баща си сутрин и вечер, съответно имали много интензивни контакти. Сочи се, че двамата имали изключителни взаимоотношения, отношения на обич и уважение, като шока от смъртта на сина му все още не е преодолян, нито ще бъде преодолян и в бъдеще. Страда много за това, че е преживял сина си и постоянно иска да е бил на негово място. Починалият Р. А. е бил собственик и управител на строителна фирма и баща му се гордеел с постиженията на сина си, както в личния жИ.т, така и в реализацията му в работата. Излагат се твърдения, че жИ.та на ищеца излязъл от нормалния му ритъм и същият живее само в мисли за трагедията, сполетяла цялото семейство.

Ищецът посочва, че на 20.10.2021 г. сезирал ответното дружество със застрахователна претенция за заплащане на обезщетение за търпените от него неимуществени вреди вследствие загубата на сина му. Сочи, че във връзка с претенцията при ЗК е образувана щета № 43072952100241, като до настоящия момент ответното дружество не е пристъпило към изплащане на застрахователно обезщетение.

Твърди, че са налице условията за ангажиране отговорността на ответника, тъй като ответното дружество е застраховател по риска ГО на автомобилистите на увреждащото МПС л.а. марка „XXX“, ДК № ***, управлявано от Г. И. Г..

С оглед гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което да осъди „Д.“ ЕАД да заплати на А. Д. А. сумата от 200 000,00 лв., представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие смъртта на сина му Р. А. А., ведно със законната лихва, считано от 21.10.2021 г. – датата на депозиране на застрахователната

претенция пред ответното дружество, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника „Д.“ ЕАД, чрез юрк. И. Д., с който се оспорва претенцията по основание и размер. Поддържа се, че в исковата молба не е изложен подробно и в пълнота механизма на ПТП. Счита, че в конкретния случай обстоятелствата, описани в констативния протокол са лаконични и не разясняват в пълнота механизма на ПТП, а също така и не са достатъчни, за да бъдат направени изводи относно виновността на водача на л.а. „XXX“ с рег. № ***.

В условията на евентуалност предявава и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, който в нарушение на чл.98, ал.1, т.2 ЗДвП, е паркирал л.а. „XXX“ с ДК № *** и е създал опасността за движещия се с л.а. „XXX“ с рег. № *** водач Г. И. Г.. В тази връзка се сочи, че пострадалият Р. А. А. е паркирал своя автомобил „XXX“ непосредствено до л.а. „XXX“ с ДК № **, който е бил паркиран на тротоара. Поддържа се, че тези действия на пострадалия са в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия сблъсък и са в разрез с цитираната разпоредба на чл.98, ал.1, т.2 ЗДвП, забраняваща паркирането „до престояващо или паркирано пътно превозно средство от страната на движението“.

Твърди също така, че пострадалият, паркирайки собствения си л.а. „XXX“, е нарушил още две разпоредби на закона, а именно чл.98, ал.1, т.7 ЗДвП - престоят и паркирането е забранен „на платното за движение, където разстоянието между пътното превозно средство и пътната маркировка, забранена за пресичане, е по-малко от 3 метра или с пътен знак е забранено изпреварването“ и чл.98, ал.1, т.1 ЗДвП - престоят и паркирането е забранен „на място, където превозното средство създава опасност или е пречка за движението или закрива от другите участници в движението пътен знак или сигнал“. Съобразно изложеното моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и да присъди направените разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищците, чрез своя процесуален представител, поддържат исковата молба, като считат, че искът е доказан, при което молят

съда да го уважи. Ответникът в изпратено до съда писмено становище поддържа депозирания отговор и моли съда да отхвърли иска. Прави и възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства и са назначени и изслушани експертизи – съдебно-автотехническа и съдебно-медицинска.

При така изложеното, след като обсъди доказателствата по делото, съдът приема за установено от **фактическа страна** следното:

От съдебно-автотехническата експертиза (САТЕ) се установява следния механизъм на ПТП:

На 03.08.2021 г. около 10.35 ч. в гр. М. на улица „И.“ № 46 срещу магазин „Т.“ е настъпило пътнотранспортно произшествие с участието на л.а. „XXX“ с рег. № ***, управляван от Г. И. Г., л.а. „XXX“ с рег. № ***, л.а. „XXX“ с рег. № *** и пешеходецът Р. А. А.. Лекият автомобил „XXX“ е бил в движение по посока от ЖП гара М. към фирма „М.“. В дясната пътна лента със същата посока и насоченост е бил паркиран л.а. „XXX“, а вдясно от платното за движение (извън платното за движение) с насоченост, обратна на посоката на движение, е бил паркиран лекият автомобил „XXX“.

Поради неупражнен непрекъснат контрол при управление на л.а. „XXX“ водачът му не преценил реалната пътна ситуация, в резултат на което се блъснал с предната си дясна част в задната лява част л.а. „XXX“, който от своя страна блъснал странично паркирания от дясната му страна л.а. „XXX“ и намиращия се пред л.а. „XXX“ пешеходец – Р. А. А..

Експертизата установява, че при процесното произшествие са настъпили три удара: инициалният удар е настъпил при блъскане на движещия се л.а. „XXX“ в паркирания в дясната пътна лента л.а. „XXX“, вторият удар е настъпил при блъскане на паркирания л.а. „XXX“, отхвърлен от първия удар, в паркирания л.а. „XXX“, и блъскане на намиращия се пред л.а. „XXX“ пешеходец, който вследствие на удара е отхвърлен в посока напред на разстояние 7,30 метра.

В условията на произшествието водачът на л.а. „XXX“ е управлявал със скорост от 42 км/ч, която е под допустимата скорост за движение в населено място. Експертизата установява, че скоростта на движение на автомобила не е в причинна връзка с настъпилото произшествие. В участъка на произшествието не са намерени пътни знаци, които допълнително да ограничават скоростта на движение от нормативно предвидената, която е до 50 км/ч, нито други пътни знаци за въвеждане на други забрани в организацията на движението.

Видно от САТЕ причина за настъпване на ПТП са субективните действия от страна на водача на л.а. „XXX“, който в условията на произшествието не е упражнявал непрекъснат и адекватен контрол върху управлението на автомобила си в конкретната пътна ситуация и при възникналата опасност за движението не е реагирал своевременно. Установява се още, че л.а. „XXX“ не е създавал опасност за движението на автомобилите по пътя. Настъпилият страничен удар между л.а. „XXX“ и л.а. „XXX“ не е довел до промяна в траекторията на движение на л.а. „XXX“, съответно страничният удар между двата автомобила не е в причинно-

следствена връзка с блъскането на пешеходеца.

От съдебно-медицинската експертиза (СМЕ), изготвена от вещото лице д-р П. Г., се установява, че в резултат на произшествието Р. А. А. е транспортиран в условията на спешност в поделение на „Спешна помощ“, като след проведени изследвания е настанен в болнично отделение за наблюдение, изследвания, и лечение. СМЕ установява, че А. е починал с картина на Остра сърдечно-съдова и дихателна недостатъчност, няколко часа след своето постъпване. Причина за настъпването на смъртта на Р. А. е тежка черепно-мозъчна травма, изразяваща се с нарушение целостта на черепните кости (счупване на основа на черепа), засягане на мозъчни структури: пръснати множество субарахноидални (под меката мозъчна обвивка) кръвоизливи; множество вътремозъчни кръвоизливи, със засягане и на мозъчните стомахчета; кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка и мозъчен оток. Вещото лице посочва, че при наличие на такива тежки засягания на централната нервна система се затруднява функционирането както на мозъчните центрове, така и на сърдечно-съдова, дихателна и нервна системи.

Експертизата установява, че причината за смъртта на Р. А. е в тясна, пряка и директна връзка с настъпилия инцидент - ПТП при удар на пешеходец от движещ се лек автомобил с последващо падане на пътното платно. В заключението е посочено също, че описаните външни наранявания в медицинската документация сами по себе си не е възможно да причинят опасност за ЖИ.та на пострадалия, но са в пряка връзка с настъпилото ПТП.

От показанията на св. К.А. се установява, че отношенията между ищеца А. А. и починалия Р. А. били изключително силни. Между тях имало много любов и разбирателство. Р. живеел в съседно село близо до с. Г. Д., с идеята да бъде близо до своя баща – А. А. и да му помага. Всекидневно ходел по два пъти при него, носел му храна, обгрижвал го и изпълнявал всичките му желания. с.ката сочи, че ищецът се гордял със своя син, тъй като винаги откликвал на нуждите му и бил до него. с.ката А. заявява, че ищецът рухнал след инцидента. Страдал изключително много от загубата на сина си. Загубил желанието за ЖИ.т, отказвал да се храни и да става от леглото.

От показанията на св. Д. А. се установява, че ищецът и починалия Р. имали прекрасни отношения на уважение и загриженост. През периода 2014-2015 г. с.ката, заедно с Р. А. се преместили в с.П., за да може последния да помага на родителите си и да ги обгрижва. През 2016 г. ищецът останал сам и се нуждаел от много повече помощ и грижи. Поради това се налагало синът му Р. да минава сутрин преди работа и вечер след работа, за да разбере как е баща му и от какво има нужда. с.ката заявява, че Р. пазарувал, готвел и носел храна на ищеца. Също така му подготвял дърва за отопление и му носел лекарства. Соци, че ищецът държал на външния си вид, като след смъртта на Р. загубил самочувствието си и желанието да се грижи за себе си. Оставал дълго време в леглото и не искал да излиза навън, изгубил желанието за ЖИ.т. с.ката заявява, че ищецът не успял да преживее смъртта на сина си Р..

При така изложената фактическа обстановка съдът достигна до следните **правни изводи**:

Предмет на разглеждане в настоящото производство са искове с правно основание чл.432 КЗ във вр. чл.45 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

За да бъде уважен искът по чл.432 КЗ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на предвидените пет законови предпоставки за наличие на отговорност, а именно: извършено деяние, протИ.правност на същото, настъпили вреди, причинна връзка между протИ.правното деяние и вредоносния резултат и вина. Също така следва да е налице валидно застрахователно правоотношение между ответника-застраховател и делинквента по договор за застраховка „Гражданска отговорност“. По отношение на последното с доклада по делото съдът обяви за безспорен фактът, че л.а. „XXX“ с ДК № *** към датата на ПТП е разполагал с валидна застраховка „Гражданска отговорност“ сключена с ответника, поради което в случая следва да се прецени единствено дали е налице фактическия състав на чл.45 ЗЗД.

От назначената автотехническа експертиза, която съдът кредитира като обоснована и компетентно изготвена, се установява, че процесното ПТП е причинено от протИ.правното поведение на водача – Г. И. Г., който управлявал лекия автомобил „XXX“ с рег. № ***. Същият, поради неупражнен непрекъснат контрол на автомобила и несъобразяване с възникналата опасност за движението, не реагирал своевременно и причинил настъпването на ПТП. От така установеното съдът намира, че Г. Г. е нарушил разпоредбата на чл.20, ал.1 ЗДвП, съгласно която водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Освен това чл.20, ал.2, изр.2 ЗДвП изрично сочи, че водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В настоящия случай САСЕ установи, че причина за настъпването на ПТП не е скоростта на движение на л.а. „XXX“, а такава са субективните действия от страна на водача му, който не е упражнил непрекъснат контрол над автомобила си в конкретната пътна ситуация. Изложеното води до извод за протИ.правност на деянието на водача Г. И. Г.. Съдът не споделя доводите на ответника, че липсват доказателства, установяващи виновността на водача на лекия автомобил „XXX“. В тази връзка следва да се посочи, че Констативния протокол за ПТП в настоящия

случай няма обвързваща доказателствена сила досежно механизма на ПТП, но същият се цени наред с останалия доказателствен материал, вкл. с приетата съдебно-автотехническа експертиза, която несъмнено установява механизма на произшествието. Именно въз основа на експертизата, съдът прави извод, че деянието на водача е виновно и протИ.правно. От съдебно-медицинската експертиза, която съдът кредитира като компетентно изготвена, се установява и причинната връзка между деянието на Г. и вредоносния резултат - настъпилата смърт на Р. А.. Последният не е починал на мястото на инцидента, а на по-късен етап в болничното заведение, като заключението на вещото лице сочи, че причината за смъртта е в тясна, пряка и директна връзка с настъпилия инцидент. Следователно, от всичко гореизложено следва да се приеме, че е налице фактическият състав на непозволено увреждане.

На следващо място, съдът отчита разпоредата на чл.52 ЗЗД, която гласи, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедлИ.ст. Понятието „справедлИ.ст“ не е абстрактно, а е свързано с цялостна преценка на конкретни обективни обстоятелства. За да се определи справедлив размер на обезщетението за търпени от деликт страдания при смърт на близък, от значение са възрастта на увредения, съществуващите приживе отношения между пострадалия и претендиращия обезщетение, интензитета и продължителността на психическите страдания, както и икономическото състояние в страната към момента на увреждането.

Във връзка с гореизложените критерии, съдът намира за безспорно установено, че починалия син на ищеца е бил на 61 години. За съществуващите приживе отношения между ищеца и синът му с.стват разпитаните в хода на делото с.и К.А. и Д. А., от които се установява, че отношенията им се градели на любов, разбирателство и уважение. Видно от с.ските показания ищецът разчитал на помощта на своя син, тъй като последният му пазарувал, готвел и носел храна. Посещавал баща си всеки ден по два пъти и се интересувал от него. Обгрижвал го и откликвал на нуждите му. Съдът кредитира с.ските показания, тъй като същите са преки, последователни и допълващи се. Несъмнено между ищеца и починалия Р. приживе е била налице връзка между баща и син, която е изградена на базата на любов, уважение и взаимопомощ. Видно е, че ищецът разчитал на своя син, който ежедневно му помагал. От с.ските показания се установи, че

вследствие смъртта на Р., ищецът се сринал психически и изгубил желанието за жИ.т. Страдал много от загубата на своя син. Отказвал да се храни и да излиза, като до последния ден от своя жИ.т не успял да преживее смъртта на сина си.

Съдът, като взе предвид гореизброените обстоятелства, както и икономическото състояние в страната към момента на увреждането, приема че справедлив обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди е сумата от 100 000,00 лева. Определеният размер е базиран на установените топли отношения между ищеца и сина му, както и липсата на опора за ищеца, вследствие нещастния инцидент. Съдът отчита също, че ищецът приживе е имал нужда от помощ в осъществяване на ежедневните си нужди, която помощ преди инцидента е оказвана именно от сина му Р.. В тази връзка, съдът приема, че неминуемо смъртта на последния се е отразила на ищеца в негативен аспект.

Вземайки предвид възрастта на починалия (61 г.), както и че по делото не бяха доказани други негативни последици за ищеца, съдът намира, че на последния следва да се присъди обезщетение в размер – 100 000,00 лв., като за разликата до претендирания размер от 200 000,00 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

На следващо място, съдът намира за неоснователни релевираните от ответника възражения за съпричиняване, тъй като съдебно-автотехническата експертиза установи, че

паркираният л.а. „ХХХ“ не е създавал опасност за движението на автомобилите по пътя. Изрично в т.1.5 от заключението на вещото е записано, че ул. „И.“ е с достатъчна ширина, която позволява безопасно заобикаляне на паркирания лек автомобил, както и безопасно разминаване с насрещно движещите се автомобили. Установи се, че страничният удар между л.а. „ХХХ“ и л.а. „ХХХ“ не е довел до промяна в траекторията на движение на първия, респ. страничният удар между двата автомобила не е в причинно-следствена връзка с блъскането на пешехода. Причините за настъпване на процесното ПТП, както се спомена горе, са неупражняването на непрекъснат и адекватен контрол върху управлението на л.а. „ХХХ“ от страна неговия водач Г. И. Г.. Ако последният е упражнявал непрекъснат контрол върху автомобила си, е щял да има възможност да възприеме реалната пътна ситуация в участъка на произшествието (да възприеме паркирания вдясно на платното за движение л.а. „ХХХ“ и намиращия се пред този автомобил пешеходец) и да предприеме действия по аварийно спиране преди мястото на удара. С оглед пълнота, следва да се посочи, че съпричиняване, по смисъла на

чл.51, ал.2 ЗЗД, е налице когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т.е. когато приносът му в настъпването на увреждането е конкретен, независимо дали поведението му като цяло е било протИ.правно. Следователно, дори да се приеме, че е налице нарушение на Закона за движение по пътищата, същото само по себе си не обуславя наличие на съпричиняване, ако бъде установено, че поведението на пострадалия не е в причинна връзка с вредоносния резултат. В настоящия случай без всякакво съмнение се установи, че паркирането на л.а. „XXX“ не е в причинна връзка с настъпилото ПТП.

Предвид основателността на исковата претенция по основния иск, основателна е и претенцията по акцесорния иск за лихви за забава. Това се приема по следните съображения:

Ищецът е заявил писмена претенция пред застрахователя на 20.10.2021 г., като към нея са представени заверени копия на Констативен протокол за ПТП, протокол за оглед на местопроизшествие, както и други документи, удостоверяващи родствените отношения на ищеца с пострадалия.

На 27.10.2021 г. ответното дружество е поискало от ищеца да представи автотехническа експертиза, съдебно-медицинска експертиза, както и влязъл в сила заключителен акт.

Съобразно изложеното, съдът намира, че в случая не може да се приложи разпоредбата на чл.497, ал.1, т.2, пр.2 от КЗ, тъй като ищецът обективно не е разполагал с възможност да предостави поисканите документи. На основание чл.497, ал.1, т.1 от КЗ и предвид, че претенция е предявена на 20.10.2021 г., лихва за забава в случая се дължи с изтичането на 15 работни дни от тази дата, тъй като е установено, че към момента на предявяване на застрахователната претенция ищецът е предявил всички обективно съществуващи доказателства, с които е разполагал. Следователно, следва да се присъди лихва за забава от 10.11.2021 г.

По разноските:

Предвид изхода на спора и съобразно чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата във вр. чл.7, ал. 2, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съдът намира, че ответникът следва да плати на адв. К. Л. и адв. Я. С. общо сумата от 6325.00лева, представляваща възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ, което съдът присъжда в минимален размер, съобразно цитираната

законова разпоредба. В случая възражението за прекомерност се явява неоснователно, тъй като съдът определи минималното адвокатско възнаграждение, което нормативният акт допуска.

На основание чл.78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 400,00 лв., съразмерно с уважената част от иска.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноски в размер на 175,00 лв., както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 500.00лв. на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр. чл.37 ЗПП във вр. чл.25, ал.2 от Наредбата за правна помощ, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Водим от гореизложеното, Окръжен съд-М.

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Д.” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., р-н „Т.“, бул. „В.“ № ** да заплати на Д. А. Д. с ЕГН *****, А. Р. А. с ЕГН ***** и И. Р. А. с ЕГН *****, в качеството им на законни наследници на А. Д. А. с ЕГН *****, починал на 25.06.2022 г. и в чиито права на основание чл.227 ГПК са конституирани, сумата от 100 000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на сина му Р. А. А. в резултат на ПТП на 03.08.2021 г., настъпило по вина на Г. И. Г. с ЕГН *****, при управление на лек автомобил „XXX“, с рег. № **, за който към момента на ПТП има сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответното дружество, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.11.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата до претендираните 200 000,00 лева ОТХВЪРЛЯ иска като неоснователен.

ОСЪЖДА „Д.” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., р-н „Т.“, бул. „В.“ № **, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на Д. А. Д. с ЕГН *****, А. Р. А. с ЕГН ***** и И. Р. А. с ЕГН *****, в качеството им на законни наследници на А. Д. А. с ЕГН *****, починал на 25.06.2022 г. и в чиито права на основание чл.227 ГПК са конституирани, сумата от 400,00 лева, представляваща направени в

производството разноси, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА „Д.” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., р-н „Т.“, бул. „В.“ № **, на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. К. Л. и адв. Я. С., и двамата от САК, със съдебен адрес: гр. С., жк. „М.“, бл. 64, вх. „Б“, партер, офис № ***, общо сумата от 6325,00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ съобразно уважения размер на иска.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Д. А. Д. с ЕГН *****, А. Р. А. с ЕГН ***** и И. Р. А. с ЕГН *****, в качеството им на законни наследници на А. Д. А. с ЕГН *****, починал на 25.06.2022 г. и в чиито права на основание чл.227 ГПК са конституирани, да заплатят на „Д.” ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.С., р-н „Т.“, бул. „В.“ № ** сумата от 175,00 лева, представляваща направени в производството разноси, както и юрисконсулско възнаграждение в размер на 500.00 лева, съразмерно с отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд-С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – М.: _____